

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 390.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982998962208/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Doktor Luther havde slet ikke seet ham, siden de mødtes paa Coburg, og det laa nu seksten Aar tilbage i Tiden. Han saa ud til at kunne være henimod de Halvhundrede nu. Doktor Luther vidste godt, at Tilio havde tilstaaet sin Brøde for Kurfyrsten selv, og at denne havde viist Sagen af og erklæret den afgjort ved den almindelige Amnesti, ligeledes at han havde skaffet Tilio en Plads under Amtmanden i Eisenach.

»Hvorfor har jeg aldrig seet jer i de mange Aar?« spurgte Doktor Luther, efter at de havde hilst paa hinanden.

»Jeg er vel sagtens nok bleven noget sky for Mennesker,« svarede Tilio.

»Men I er vel ikke bleven sky for Gud?« spurgte Doktor Luther.

»Nej,« sagde Tilio, »ham være Lov og Pris, nej, det er jeg ikke.«

»Og I er dog ogsaa bleven gift — har jeg hørt?«

Ja, det var han da bleven.

»Ja, saa er det jo godt og vel altsammen. Saa lad os ikke tale mere derom. Kors og Lidelse hverken kan eller skal vi slippe for. Og I veed dog ogsaa, hvad en salig Stund fra Gud vil sige?«

»Jo — jo —« hviskede Tilio og vendte Ansigtet bort.

»Der er vel ellers ikke noget særligt, I vilde tale med mig om?«

»Aa nej, — jeg vilde blot gjerne see jer, Hr. Doktor, inden Døden maaskee —«

»Det passer saa meget godt. Det er vist nok paa Tiden. — Jeg vil for Resten sige jer en Ting, Tilio, — jeg har ret nu nylig haft en salig Stund — og jeg troer og haaber, som sagt, at der er kun ganske kort til den næste, nemlig Døden.«

»Mener I det, Hr. Doktor?«

»Det var nu i Nat, eller maaskee nu i Morgenstunden,« fortsatte Doktor Luther, i en næsten hviskende, fortrolig Tone. »Jeg veed knap, om jeg sov eller var vaagen. Men det kom mig for, at jeg var ganske ung og hjemme i Mansfeld. Det var Sommerdage, og jeg stod i Vinduet i vort Hus, alle Døre og Vinduer var aabne. Og ind og ud fløj Svalerne, for de havde bygget Rede under Loftet inde i vor Stue. Og det har jeg ogsaa seet en Gang som Barn. Men hvad jeg aldrig har seet, det var: ovre i Gjæstgiver-